

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce: K. L., spol. s r. o., zastoupeného Mgr. Petrem Šmídkem, advokátem v Liberci, Jestřabí 974, proti žalované: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, Praha 10, Krátká 10, za účasti: F., a. s., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2004, čj. RZ/229/04, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2005, čj. 10 Ca 6/2005 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná dala rozhodnutím ze dne 1. 12. 2004, čj. RZ/229/04, souhlas ke změně technických parametrů provozovatele rozhlasového vysílání F., a. s. (dále též „účastník“), a to přidělením kmitočtu Liberec – Výšina 96,4 MHz.

Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 21. 6. 2005, čj. 10 Ca 6/2005 - 56. Vyšel přitom ze stanoviska, že provozovatel vysílání s licenci je povinen předem požádat žalovanou o písemný souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci (licenčních podmínek), mj. se změnou časového a územního rozsahu vysílání a

souboru technických parametrů [§ 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“)]. Žalovaná má možnost neudělit souhlas pouze tehdy, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení (§ 21 odst. 3 zákona), přičemž důvody neudělení souhlasu musí odpovídat kritériím ustanovení § 6 odst. 1 písm. e) zákona. Městský soud vyšel z předpokladu, že provozovatel vysílání nemůže na základě žádosti o změnu skutečností uvedených v žádosti o licenci podle § 21 odst. 1 písm. b) zákona požadovat přidělení technických prostředků, na které by mělo být vyhlášeno samostatné licenční řízení, neboť pokrývají další území, které nemělo být pokryto původně přiděleným technickým prostředkem.

Městský soud se dále zabýval posouzením otázky, zda přidělením daného kmitočtu došlo pouze k lepšímu pokrytí vysílání území, na které již účastník měl licenci k provozování rozhlasového vysílání, nebo zda toto rozšíření vysílání znamenalo rozšíření vysílání i na další území, které nebylo součástí územního rozsahu vysílání podle licence udělené účastníkovi. Při posuzování této otázky dospěl městský soud k závěru, že přidělením předmětného kmitočtu došlo pouze ke zlepšení pokrytí vysílání území, na které již účastník má licenci k provozování rozhlasového vysílání, neboť tento kmitočet představuje lepší pokrytí v L. a jeho okolí, ale nepřesahuje území odpovídající rozsahu vysílání podle licence již dříve udělené účastníkovi.

Práva žalobce mohla být porušena za předpokladu, že by byl předmětný kmitočet přidělen v rozporu s jednotlivými ustanoveními zákona. Přidělením kmitočtu účastníkovi ovšem nedošlo k rozšíření jeho vysílání na další území, a proto žalovaná napadeným rozhodnutím neporušila žádné ustanovení zákona, a jednala v souladu s § 21 zákona.

Městský soud nepřehlédl ani skutečnost, že žalovaná v zájmu objektivitě posuzování jednotlivých návrhů na přidělování kmitočtů zpracovala vlastní interní předpis, jehož kritéria byla v posuzované věci dodržena. Tato metodika není obecně závazným právním předpisem a její vypracování nebylo žádným právním předpisem předepsáno, ale umožňuje objektivně ověřit, zda žalovaná vůči všem žadatelům postupuje stejně a bez výjimek.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností, opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel se domnívá, že předmětný kmitočet byl přidělen v rozporu s ustanoveními § 21 odst. 1 písm. b) zákona a § 21 odst. 3 zákona. Žalovaná neměla udělit souhlas se změnou technických parametrů, která vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení, a daný kmitočet měl být předmětem samostatného licenčního řízení.

Licenční řízení je vyhlášováno na pokrytí určitého území vysíláním, tj. na technický prostředek umožňující pokrýt odpovídající území vysíláním. Provozovatel tak nemůže na základě žádosti o změnu skutečností uvedených v žádosti o licenci [§ 21 odst. 1 písm. b) zákona] požadovat přidělení technických prostředků, na které mělo být vyhlášeno samostatné licenční řízení, neboť pokrývají další území, které nemělo být pokryto původně přiděleným technickým prostředkem. Přidělením dalšího technického prostředku došlo v posuzovaném případě k rozšíření územního rozsahu vysílání účastníka, ať už je tato situace nazývána rozšířením, nebo zlepšením.

Městský soud měl napadené rozhodnutí přezkoumat nejen z hlediska územního rozsahu licence účastníka, ale i z pohledu dalších subjektů majících zájem o vysílání na předmětném kmitočtu. Zásadní otázkou, kterou se městský soud nezabýval, se pak jeví, zda má daný kmitočet takové technické parametry (bonitu), které by umožňovaly samostatné provozování rozhlasového vysílání. Bonitu kmitočtu přitom žalovaná podle platné právní úpravy nemůže hodnotit. Kmitočty k možnému vysílání určuje Český telekomunikační úřad a žalovaná pouze v součinnosti s ním zpracovává část plánu přidělení kmitočtového spektra, odpovídá za licenční řízení na zkoordinovanou frekvenci a v tomto licenčním řízení posuzuje kvalitu projektů jednotlivých žadatelů [§ 5 písm. i) zákona].

Stěžovatel městskému soudu vytkl i to, že se nevypořádal s výsledkem hlasování o přidělení předmětného kmitočtu (pět přítomných členů žalované bylo pro vyhlášení licenčního řízení, a šest bylo proti), který zpochybňuje objektivitu a použitelnost kritérií stanovených v interním předpisu, na který městský soud odkázal.

Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné, neboť souhlasí se závěry městského soudu. Žalovaná pro přidělování tzv. odkrývacích kmitočtů vypracovala metodiku, v jejímž rámci hodnotí stanovená kritéria. Ta se pak promítnou především v její úvaze, zda vyhlásit licenční řízení (§ 12 a násl. zákona), které se vyhláší z vlastního podnětu žalované. Žalovaná pak při své činnosti může hodnotit bonitu kmitočtu.

Kasační stížnost není důvodná.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., takto:

Stěžovatel na jedné straně vytkl městskému soudu, že se nezabýval otázkou, zda má předmětný kmitočet „objektivně takové technické parametry (tzv. bonitu), které by umožňovaly samostatné provozování rozhlasového vysílání“, ale na druhé straně namítl, že městský soud nepřihlédl k otázce, kdo je oprávněn posuzovat

bonitu technického prostředku a tvrdí, že žalované nepřísluší hodnotit bonitu kmitočtu.

Námítka není důvodná. Především je třeba uvést, že stěžovatel neuplatnil mezi žalobními body tvrzení, že žalovaná není oprávněna posuzovat bonitu přidělovaných kmitočtů. Stěžovatel žalobní body omezil na tvrzení svého zájmu o předmětný kmitočet a námitku, podle které měla žalovaná pro zájem nejméně dvou subjektů o tento kmitočet vyhlásit licenční řízení. Městský soud pak vycházel z pracovního pojmu „dokrývací kmitočet“, používaného žalovanou pro technické prostředky s nedostatečnou bonitou a dospěl k závěru, že žalovaná transparentně uvedla kritéria, na jejichž základě hodnotila předmětný kmitočet jako dokrývací. Vycházela přitom z vlastního interního předpisu, umožňujícího objektivní srovnání s jinými obdobnými případy a jehož kritéria v posuzovaném případě dodržela.

Nejvyšší správní soud doplňuje, že žalovaná mj. stanoví soubor technických parametrů, které jsou součástí oprávnění k provozování vysílání pro provozovatele vysílání [§ 5 písm. j) zákona] a mění licence k provozování rozhlasového vysílání [§ 5 písm. b) zákona]. Přihlédnuto ke skutečnosti, že žalovaná zahajuje licenční řízení z vlastního podnětu (§ 15 odst. 1 zákona) je pak třeba uzavřít, že žalovaná nemá povinnost vyhlásit licenční řízení vždy v případě existence „neobsazeného“ kmitočtu, ale může se zabývat posouzením otázky, zda je takový kmitočet dostatečně bonitní, tj. zda může být samostatným předmětem licenčního řízení, či zda bude využit pouze jako kmitočet dokrývací, ke zlepšení existujícího územního pokrytí držitelem jiné licence - za její současné změny. Podobné rozhodování musí splňovat základní požadavky správního rozhodování, tj. musí být v obdobných případech obdobné, resp. musí probíhat na základě transparentních a objektivních kritérií. Rozhodné může být i posouzení, zda jsou taková kritéria vhodně nastavena, tedy zda např. nehodnotí bonitu určitého prostředku příliš striktně, nebo naopak benevolentně. Žalovaná vytvořila vlastní interní předpis, který podobná kritéria stanovil, a z tohoto předpisu mj. v posuzované věci vycházela. Jeho ustanovení nemohou být obecně závazným pramenem práva, mohou však sloužit jako pomůcka umožňující ověřit, zda žalovaná nevybočila z mezí správního uvážení a své ustálené praxe.

Stěžovatel na objektivitu zvolených kritérií poukázal, učinil tak ovšem v obecné rovině, a konkrétně namítl pouze těsný výsledek hlasování žalované o vyhlášení licenčního řízení na předmětný kmitočet. Nejvyšší správní soud námitce zpochybňující hlasování žalované s poměrem pět hlasů pro vyhlášení licenčního řízení a šest hlasů proti vyhlášení licenčního řízení nepřisvědčil. Těsný výsledek hlasování, jakkoliv může naznačovat, že se jedná o hraniční případ, není s to zpochybnit hlasování jako takové. Pro hlasování žalované v konkrétním případě není stanovena absolutní či kvalifikovaná většina, žalovaná rozhodovala prostou většinou hlasů a z formálního hlediska je jednohlasné rozhodnutí srovnatelné s rozhodnutím většinou jednoho hlasu.

Kasační námitka proto nemůže obstát. Žalovaná mohla posoudit bonitu daného kmitočtu, a v posuzované věci tak učinila na základě objektivních kritérií splňujících požadavky kladené na transparentnost správního rozhodování.

Domnívá-li se stěžovatel, že předmětný kmitočet měl být předmětem samostatného licenčního řízení a udělení souhlasu se změnou technických parametrů osobě zúčastněné na řízení vedlo k neudělení licence na základě veřejného slyšení, dovozuje tak především ze skutečnosti, že měl sám o přidělení daného kmitočtu zájem. Z odůvodnění shora přitom vyplývá, že tato námitka nemůže obstát. Žalovaná neshledala předmětný kmitočet dostatečně bonitním, její závěr v soudním přezkumu obstál, a ve světle hodnocení a přidělení kmitočtu jako dokrývacího je zájem stěžovatele o licenci vedoucí k provozování samostatného rozhlasového vysílání irelevantní.

Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že neumožňuje-li bonita kmitočtu pokrytí určitého území vysíláním, může být takový prostředek, jako v posuzované věci, přidělen bez vyhlášení samostatného licenčního řízení. Na rozdíl od stěžovatele, kterému nepřisvědčil v jeho námitce, tak uzavřel, že je třeba činit rozdíl mezi rozšířením a zlepšením pokrytí vysíláním zúčastněné osoby.

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.] a kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

